

עלון מס' 664
פרשת פקודי
א' באדר ב' תשע"ט

ישא ברכה

יצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

השראת השכינה

שיחת השבוע

לא מכבר התפרסם נתון רשמי: שבעים אחוז מבתי האב בישראל חיים על משיכת יתר, נמצאים ביתרת חובה. שבעים אחוז פוחדים משיחת טלפון ממנהל הסניף, המודיע שאינו יכול עוד לכבד צ'קים, ומזהיר מפני הגבלת החשבון. או אז ממהרים לגייס סכום כלשהו, להוריד את המפלס. למה הדבר דומה? המבוגרים שביננו זוכרים את התקופה שלפני החלב המפוסטר. שהיו קונים חלב מן הכד ומרתיחים על הפתיליה. כשהחלב היה רותח הוא היה מבעבע וקוצף ומתחיל לגלוש. רק שוטה יטפל בגלישה, הפיקח יכבה את הלהבה... הפיקח יחסל את יתרת החובה על כל הריביות (וחששות הריבית), ולא יסתפק בהורדת הקצף, גלישת האוברדרפט... ורבים, חושבים: הלואי והיינו פטורים מעונשם של איומים אלו, של שיחות הטלפון המזהירות ומלחיצות... האומנם?! לו לא היו אזהרות אלו, אילו היינו שאננים וממשיכים לפזר צ'קים, והבנק היה מכבדם בלא גבול - לאיזה סיחור היינו נקלעים? עד פשיטת רגל חלילה וחס! אכן כן - וכך הוא גם במישור הרוחני. "אלה פקודי המשכון, משכון העדות - רמז למשכון שנתמשכון בשני חורבנין על עוונותיהם של ישראל" שאין הקדוש ברוך הוא מתעלם עד שהסאה תוגדש, אלא נפרע מעט מעט, בצער קטן פה, עוגמת נפש שם, נזק קטן, הפסד זעיר, שיהיו לכפרת עוונות ויקזזו מעט את הקצף, פשוטו כמשמעו. ששופך חמתו על עצים ואבנים, ולא על עצים ואבנים, ולא על הנפשות, בחורבן בית המקדש. בבחינת משכון, שהוא פרעון חילופי. ונספר סיפור. חבר נעורים היה לשלמה המלך. מפעם לפעם היה עולה מכפרו לירושלים, לשיחת רעים עם המלך. יום אחד התמרמר: אין זו חברות אמת. שלמה המלך יודע שפת החיות והבהמות, ושומר ידיעתו לעצמו. תבע שילמדו. אמר לו שלמה: "זו מתנה שקיבלתי ממרום. אם תהיה זכאי, יתננה גם לך". אבל החבר לא התרצה. גם לא כשהזהר שעלולה היא להיות לו לרועץ. הכריח את שלמה המלך ללמדו, ושב באושר לכפרו. ביקש לרתום את השוורים למחרשה, שמע שהשור אומר לרעהו: "האין בעל הבית יודע שהגשמים יתמהמהו, וכדאי לחכות לחודש הבא?" מיד התיר את השוורים. הכל זרעו וגרעיניהם נרקבו. הוא זרע כעבור חודש, וקצר יבול מבורך. בא לזרוע חיטים, ושמע את הציפורים תמהות: "האין האיש יודע שהחיטים לא יצליחו השנה, אלא רק השעורים?" הכל זרעו חיטים ונשדפו, הוא זרע שעורים והצליח. הלך מהצלחה להצלחה, והקפיד על חברו, שלמה המלך: "מדוע סירב ללמדני, מדוע היתה עינו רעה בהצלחתי? מה טוב שהתעקשתי ולמדתי מפיו!" יום אחד שמע את התרנגולת שואלת: "אישי היקר, מדוע כרבולתך שמוטה? מה לך עצוב?" ענה התרנגול: "זאיך לא אתאבל, אם בעל הבית הולך למות!"... הדברים הממוהו. עד עתה, מצא לכל דבר עצה. לא יזרע החודש, יזרע בחודש הבא. לא יזרע חיטים, יזרע שעורים. אבל מה עושים עתה? נזכר, שחברו הוא החכם מכל אדם! עלה על סוסו ודהר לירושלים. התפוצץ אל הארמון וקרא: "הושיעה, המלך! עומד אני למות! הבה עצה..." "הבלים תדבר", הרגיענו שלמה. "כבר כתבתי בספרי: כי לא ידע האדם את עיתו..." "אגל אני יודע", יבב, "התרנגול אמר..." נזכר שלמה המלך: "יודע אתה את שפתם! אמרתי לך שאין זה לטובתך..." תמה: "אם לא הייתי יודע את שפתם, הייתי מת מיתה חטופה!" ושלמה אמר: "לא כן הדבר! אם לא הייתי יודע, היית חי עד זיקנה ושיבה! ראה נא, הרי אין אדם מושלם. אבל מה, עובר האדם עבירות פעוטות, והבורא מנחית עונשים קלים, ואיכשהו החשבון מתאזן. אבל אתה, מהעונשים התחמקת, ועבירות המשכת לעבור, עד שנגדשה הסאה..." אבל יש דרך אחרת, הרבה יותר קלה, והרבה יותר יעילה: לכבות את הלהבה - לשוב בתשובה!...

(מעייין השבוע)

הקב"ה ישתבח שמו לעד באהבתו הגדולה אלינו ציוונו להקים לו משכון. המשכון היווה מקום להשראת השכינה הקדושה. כלי המשכון היו מיוחדים וקדושים. חוכמה עצומה וכוונות עילאיות אפפו את המשכון וכליו. לאחר שכילו בני ישראל את עבודת הקודש בצורה הטובה ביותר, שמח משה רבינו שמחה גדולה. "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר ציווה ה' כן עשו, ויברך אותם משה". מה בירכס? כתב לנו רש"י זיע"א: "אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה שבמעשה ידיכם". כשיש שכינה יש הכל. שזוכה להשראת השכינה, זוכים לטובה שבמתנות. וידועים דברי חז"ל: איש ואישה זכו - שכינה ביניהם, לא זכו - אש אוכלתם. זה כנגד זה עשה ה'. או שזוכים לשכינה, ברכה, טובה, או שחלילה להיפך ולהיפך כי נשמת האדם משולה לנר, משולה לאש. האש טיבעה תמיד לעלות. כשאדם זוכה לקדש את אבריו וללכת בדרך ה', נשמתו מעפילה מעלה מעלה, זוכה הוא שהשכינה חופפת עליו, אך אם יצר הרע מוליכו, תאוות העולם מסנוורים אותו וחשכת הגלות מסיתה את עיניו, נשמתו עולה ושואפת למקומות נידחים אפלים ולא טהורים. נמצאים אנו בשבת אזכרה של האדמו"ר הקדוש, רבי יעקב ישכר בער זצוק"ל שידוע לכל שהשכינה הקדושה חפפה עליו. כל מי שהכירו זוכה להיות במחיצתו הרגיש את השראת השכינה, הרגיש רצון עז להתעלות בעבודת ה' יתברך ולהתקרב לתורה הקדושה. אותו צדיק גדול וקדוש נטע כיסופים להתעלות במעלות הקדושה והטהרה והשריש רצונות להתחזק ביראת שמים אמיתית. זכותו וזכות כל הצדיקים תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן!

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	חיפה	י-ם	ת"א	כניסת שבת
17:24	17:12	17:07	17:24	כניסת שבת
18:20	18:20	18:19	18:21	יציאת שבת
18:56	18:55	18:59	18:56	רביעית

הפטרת השבוע

ס. ויעש חירום (מלכים א', ז' מ"ג) | א. ותשלם כל המלאכה (שם ז' נ"א-ה' כ"א)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

סיפור לשבת

אדם התלונן על יסוריו ומדויו. אמר לו רבינו האדמור מנדבורנה בעל ה"באר יעקב" זצ"ל: "שמעני ואספר לך, ובי היה מהמעשה. בבחורתי התגוררנו ביפו, והייתי שוקד על תלמודי בבית מדרש מרוחק, עד השעות הקטנות של הלילה. פעם, לפנות בוקר, חזרתי משם ומשום מה שיניתי מסלול הליכתי ועברתי דרך השוק, שהתעורר באותה שעה לחיים: הביאו סחורות והתארגנו לקראת היום הבא. והנה, יוצא מכיוון המשחטה אדם שלא ראיתי מימי, ופער פיו כנגדי בצעקות רמות, חרפות וגידופין, תצילנה האוזנים. תגובתי הראשונית היתה, לשאת רגליים ולברוח. אבל אז חשבתי לעצמי: הלא דבר הוא, שבדיוק היום ובדיוק עכשיו שיניתי דרכי והלכתי דרך השוק, ובדיוק עכשיו יצא תמהוני זה לקראתי והחל מטיח נאצות וקללות בקול רם כל כך, עד שאנשים נאספו ובאו, עמדו סביבי בעיגול, ודאי חשבו שפגעתי בו והרעתי לו. נורא היה הביזיון - אבל נזכרתי במה שאמר דוד המלך על קללות שמעי בן גרא: "יקלל, כי ה' אמר לו קלל, אולי יראה ה' בעניי והשיב לי לטובה תחת קיללתי היום הזה" (שמואל ב' טז, ז) - מי יודע כמה רעות ואלו רעות נחסכות על יד קבלת יסורים באהבה - וכך עמדתי כעשרים דקות עד שהלה כילה לשגר בי חיצי זעמו..."

E E E

בערוב ימי רבינו הקדוש הדבר חיים זצ"ל, בתקופת עליו חולשתו, חשש רבינו בעל ה"באר יעקב" זצ"ל שיתכן ולא יאריכו ימיו משום שהגיע זמן מלוכת רבינו, וכמו שהודיעו לדוד המלך שלא יאריכו ימיו כי הגיעה מלכות שלמה בנו ואין מלכות נוגעת בחברתה (שבת ל"ע"א). מה עשה, נסע לארצות הברית לתקופה קצרה וקיבל שם פיתקאות, כדי שיאריכו ימי אביו הקדוש. באה לפניו משפחה המתגוררת בבני ברק בשכנות לרבינו, והגיעה לארצות הברית לחפש שידוך לביתם הגרושה. בארץ לא מצאו, וגם בארצות הברית לא נושעו. עומדים הם לשוב בפחי נפש ובתקוה מנופצת ולב דוי. שיועו להיושע. אמר להם: "חזרו לבני ברק, ופנו אל אבי הקדוש. כאן מקבל אני פיתקאות מבני ארצות הברית בלבד!". טענו, שעתה דינם כבני המדינה... ראה בצרת נפשם, ונעתר להם. נטל את הפיתקה ועיין בה ממושכות, נשא עיניו ופרש ידיו לצדדים: "איני יכול לעזור לכם - רואה אני מחיצה החוצצת ביניכם לבין הישועה!". חשכו עיניהם. לפתע אורו עיניו: "אמרו לי, אולי היה בביתכם פתח או חלון ואטמתם אותו כליל?". בצוואת רבי יהודה החסיד נאמר, שאין לעשות כן! אישר האב. לפני כמה שנים ערכו שיפוצים בבית ובמסגרתם אטמו פתח. "זוהי איפוא המחיצה החוצצת ביניכם לבין הישועה", הפטיר רבינו. "שובו לביתכם ותשיבו הפתח לקדמותו, ותיראו ישועת ה' בקרוב!". רבינו חזר לביתו, והשכן התדפק על חדרו להזמינו לאירוסים ביתו!

(יגל יעקב)

"אלה פקודי המשכן משכן העדות" (לח, כא)

ללמדך, כתב רבינו בחיי זצ"ל, שהמשכן היה בו הכל: ממנו שפע הפרנסה (באמצעות השולחן) והחוכמה (באמצעות המנורה) והקדושה (באמצעות מזבח הקטורת), אבל העיקר בו הם העדות, לוחות הברית. על שםם הוא קרוי: "משכן העדות". ללמדנו, כי העיקר היא התורה!

(מעייין השבוע)

"אלה פקודי המשכן משכן העדות" (לח, כא)

פירש הגאון רבי יעקב הכהן מג'רבא זצ"ל: חז"ל דרשו שאין לך כל פקידה ופקידה שאין בה מעוון העגל, שנאמר "וביום פקדי ופקדתי עליהם עוונם". ואם כן, היה לחטא העגל חלק בחורבן בתי המקדש ובגלות וגזירותיה. וזהו שנרמז כאן: "אלה" - הרומז לחטא העגל שאמרו בו "אלה אלוהיך ישראל" - גרם ל"פקודי המשכן משכן", לשני חורבנות בתי המקדש, שאין לך כל "פקידה" שאין בה מעונש חטא זה!

(מעייין השבוע)

"אלה פקודי המשכן" (לח, כא)

כתב בספר "דרש משה": נראה שעצם החשבון הוא להורות שצריך האדם לעשות חשבון, על כל דבר שנתן לו השם יתברך, וכן על זמן החיים, מה עשה בזמן היקר שקצב לו השם יתברך, אם הקדישו לתורה ומצוות או חלילה לאיבוד, ובין על שפע הפרנסה, מה עשה בממונו, אם נתן לצדקה או להבלי העולם, שלא יחשוב האדם שיכול הוא לעשות מה שרוצה במה שנתן לו ה', שהרי אמרה תורה פרטי דינים כיצד ינהג בממונו, כגון שאסור לו להשחית אף פרוטה אחת שלא לצורך, וכמו כן מה עשה בכל הכוחות והכשרונות שנתברך בהם, אם השתמש בהם כרצון השם יתברך לתורה ולמצוות.

(תורת הפרשה)

"כאשר ציוה ה' את משה" (לט, א)

בכל העבודות מסיימת הפרשה במילים "כאשר ציוה ה' את משה". לומר לך - כותב ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל - שבכל דבר היו אומרים: "הרינו עושים דבר זה כאשר ציוה ה' את משה!"

(מעייין השבוע)

"וירקעו את פוּזי הזהב וקצץ פתילים" (לט, ג)

כתב בספר שפתי צדיק: מגושי הזהב עשו חוטים דקיקים וארגו אותם בתוך התכלת והארגמן. יש בזה משום רמז לאנשים המשופעים בזהב, שלא יתגאו בכך כי אם ישפילו עצמם ויתבטלו בין אלה שהם פשוטים ועניים לעומתם...

(מעינה של תורה)

"ויבואו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוּחוֹ אוֹתוֹ הביאו את תרומת ה'" (לה, כא)

כתב מרן החיד"א זצ"ל: התורה מספרת זאת בתור פלא, שבין כל בני ישראל לא נמצא אף איש אחד, אשר היה במחשבתו או ברצונו לתת ולבסוף לא הוציא את מחשבתו לפועל. הכתוב אומר איפוא: "כל איש אשר נשאו ליבו וכל אשר נדבה רוחו אותו - הביאו את תרומת ה' - הם הוציאו את מחשבתם מן הכוח אל הפועל. ואכן, פלא עצום הוא שלא כמנהג העולם, בו מרובים האנשים המועילים לגלות רצון טוב אך אינם מגיעים לכלל מעשה..."

(מעינה של תורה)

זכו- שכינה ביניהם

הנוך לנער

מידות! זה העיקר

לפיתחו של ראש ישיבת פוניבז', מרן הגאון רבי אליעזר מנחם שך זצ"ל, שיחרו ראשי ישיבות ומנהלי תלמודי תורה "קרלין" בבני ברק, כשמשאלתם בניהם - "שראש הישיבה יבוא לשאת דברי חיזוק בפני תלמידי התלמוד תורה על המבצע השנתי של התלמידים". ראש הישיבה באותה עת כבר בא בגבורות, ואמר למנהלים: "אין לי כבר את הכוחות והזמן ללכת לדבר". אך הללו לא הירפו: "איננו מבקשים מראש הישיבה שיתן שיחה, אלא יבוא ויתן דברי ברכה קצרים במשך שלוש דקות בלבד. עצם הופעת ראש הישיבה, תגרום לחיזוק רב בקרב התלמידים". נענה ראש הישיבה ואמר: "על מה עורכים את המבצע?". "על מידות טובות", השיבו. "אם כך" - פסק ראש הישיבה - "אגיע אליכם. לתלמוד תורה שעובד ומחנך למידות, צריך לבוא!". אכן, לא רק שבא ראש הישיבה, אלא אף נתן דרשה במשך עשרים וחמש דקות רצופות, בהם הרחיב את הדיבור על חשיבות "הכרת הטוב, תוך שעבר עם התלמידים על כל המקומות בתורה, מהם יכולים ללמוד על "הכרת הטוב".

ידוע מהמשגיח הגאון הצדיק הרב דסלר זצ"ל, שעיקר התורה הוא המידות הטובות. ואדם הלומד תורה ואין בו מידות טובות, נבילה מסרחת טובה הימנו, והיה טוב שלא היה בא לאויר העולם. ומדוע לא נשקיע יותר בילדינו לתת להם את הטוב ביותר עבורם ולחנכם להיות טובי עין עם הזולת, שפלים וענווים, נוחים לבריות, מכבדים את הגדול מהם, וכי משהו הפסיד פעם ממידות טובות? נתאמץ ונפעל ולה' הישועה.

קריאה זו מוכרת לנו מערב יום הכיפורים קודם אמירת כל נדרי לא כן? מה הקשר לחיי הנישואין? מספר בנו של "החפץ חיים" זצ"ל: אבי התקשר עם דרשן מומחה שיפיץ ספריו בשכר מלא. הלה בכושר דיבורו, עורר רבים ללימוד ספרי "החפץ חיים" הנצרכים לכל נפש מישראל, והצליח למכור הרבה ספרים. אבי מסר לי לעבור ולבדוק את חשבונות מפיצי הספרים, והנה מצאתי כי דרשן זה נשאר חייב כמה מאות רובלים. כשהעברתי הודעה לדרשן על כך, הוא דחה אותי ואמר שעדיין לא מכר את כל הספרים. לאחר בירור נודע לנו כי שקר בפיו, וכי הוא מכר את כל הספרים ממזמן, ומשתמט מלפרוע חובו. אז פטרנוהו משליחותו. "מגיד" זה המשיך במלאכת דרשותיו, אך תחת לשבח את ספרי "החפץ חיים", החל לפגוע בכבודו ולבטלו בפני עם ועדה. כששאלוהו: מה יום מיומיים? השיב בגסות: "נוכחתי" לדעת כי גם בספרים אלו אין אמת... כעבור שנה באה אשתו של ה"מגיד" לראדין, לבקש רחמים על בעלה שנחלה בפלצות הלשון, ומבקשת בשמו שהוא מתחרט על מעשיו, ושימחול לו "החפץ חיים" על מה שחטא כנגדו. (ומה עם תשלום החוב של מאות הרובלים?) בהזדמנות זו ביקשה אשת ה"מגיד" גם... תמיכה להוצאות רפואת בעלה. "החפץ חיים" עם כי מצבו הכלכלי היה אז דחוק, מחל לו ולא פטרה בלא כלום, אלא הושיט סכום כסף לצרכי החלמתו. ממשיך רבי אריה ליב וכותב: אבי לא בא שום פעם בחייו עם מישהו להתדיין בבית דין, אם כי הפסידוהו ממון הרבה. הן בשנים שניהלה אימי את חנותה ונתנה סחורה בהקפה להרבה אנשים, ומהם כמה וכמה שלא שילמו. חובות אלו הגם שקטנים היו, אך הצטברו בלמעלה ממאה רובלים. והן מתקופת המשלוחים שהפיצו ספרי אבא, וכמה מהם נשארו חייבים לו מאות רובלים, כך שהסתכמו בכמה אלפי רובלים, בשעה שהוא היה תמיד דחוק, ואם כי היטב חרה וכאב לו הדבר בליבו על ההפסדים שעשו לו, אף על פי כן, לא בא בריב עימהם. ומסיים הבן: וסוף כל סוף אמר לי פעם, כי הוא מוחל להם, באשר בין כך ובין כך המה לא יפרעו את חובותיהם ולמה יגרום להם שיענשו מהשמים על מה שגזלו ממני. לפיכך אני מוחל להם בלב שלם ולא יענש שום אדם בגללי.

ומי מאיתנו היה רוצה שבן/בת הזוג יענש בגללנו? לא יותר שווה למחול ולהמשיך לחיות בשלום ובמישור? הלא אברהם אבינו בכה על שרה אימנו מעט כמו שכתוב "ולבכותה" בכ"ף קטנה ומדוע? המפרשים הקדושים אמרו שביום ששרה אמרה לאברהם "חמסי עליך" ומסרה דין לשמים ואמרה: "ירא ה' וישפוט", נענשה למות לפניו והיה לה דין של מאבד עצמו לדעת בדקויות שמדקדק ה' עם חסידיה ומדוע לא למחול ולסלוח? מצוה זו לא קיימת רק בליל יום הכיפורים אלא בכל לילה לפני השינה, ומי שלא מאמין שיפתח סידור ויראה... אך העיקר לקיים.

E האם צריך לומר על הניסים בליל פורים שאין חובה לאכול סעודה?

אין קשר בין אמירת ועל הניסים לסעודת פורים וכבר בתפילת ערבית אומרים זאת בהודאה שבתפילת העמידה וכמו שכתוב בשולחן ערוך או"ח (סי' תרצג סעי' ב).

E כשיש מילה בפורים מתי מלין, האם קודם קריאת המגילה או לאחריה?

טוב למול קודם קריאת המגילה וכמו שכתב הרמ"א בהגה (סי' תרצג סעי' ד) ויש מהספרדים שנהגו לעשות זאת לאחר התפילה וטוב שיעשו כמנהג עדתם וכהוראת הרב שבמקום.

E אדם שהביא משלוח מנות לחבירו ונתנו לאשתו והיא לא הודיעה לו, האם יצא ידי חובת משלוח מנות?

נראה שיצא ידי חובה שכל מה שקנתה אישה קנה בעלה וכיו"ב כתב בשו"ת בית שערים או"ח (סי' שפא).

E האם מותר לצחצח שיניים בתענית אסתר?

נהגו להקל בזה במקום צורך ובתנאי שלא יבלע מים אפילו בטעות.

E האם צריך להחמיר לקרוא המגילה בצאת הכוכבים של רבינו תם?

מנהגינו לקרוא את המגילה בצאת הכוכבים הרגיל. ודע שרק אצל האשכנזים יש מי שנוהג בכל דבר כדעת רבינו תם, ואצל הספרדים החמירו בצאת שבת או יום הכיפורים כדעת רבינו תם וכמו שכתוב בשו"ת יביע אומר (ח"ב) ויש מהספרדים שלא חששו לשיטת ר"ת כלל וכן נהגו רוב חכמי פורת יוסף זצ"ל והגה"ק הבבא סאלי זיע"א ועוד.

E איש או אישה שקשה להם לחכות עד אחר קריאת המגילה, האם מותר להם לאכול ולשתות קודם הקריאה?

כבר כתב המשנה ברורה (סי' תרצב סק"ד) שזקן או חלוש מותרים אכילת פת או מזונות

פחות מכביצה וכן בטעימת פירות ושתיה ללא הגבלה. ועיין עוד בברית כהונה ח"א (סי' מז) ובשו"ת שלמת חיים (סי' ק"ד).

E בעל קורא שקרא המגילה בלילה ושוב צריך לקרוא במנין אחר, האם הוא מברך כל הברכות?

המנהג פשוט שהקורא מברך את כל הברכות ומוציא את השומעים ידי חובם ויש שנהגו שאחד מהציבור יברך ברכת שהחיינו והעיקר כסברא ראשונה.

E האם צריכים הקהל לעמוד בברכת הרב את ריבנו אחר קריאת המגילה?

המנהג פשוט לברך ברכה זו מעומד וראה בן איש חי ש"ר (פרשת תצוה אות ד').

לעילוי נשמת שרה בת הבצלי כא' בניסן תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

מפסירין בנביא מענינה של פרשה, ואין פוחתים מעשרים ואחד פסוקים, אלא אם כן מסתיים הענין בפחות ממנין זה. והטעם שמפסירין בנביא, מפני שפעם אחת גזרו גזירה על ישראל שלא לקרוא בתורה, ותיקנו חכמינו לקרוא בנביאים מענינה של פרשה, והיו קוראים בנביאים עשרים ואחד פסוקים כדין קריאה בתורה, שלושה פסוקים לכל אחד מהשבעה, וגם היו מברכים על הנביאים שבע ברכות כנגד שבע ברכות של שבעה העולים לתורה, ולכן גם לאחר שנתבטלה הגזירה וכבר קוראים בתורה, מכל מקום תיקנו שהמפסיר יקרא עשרים ואחד פסוקים, ויקרא בתורה תחילה מפני כבוד התורה, שאם לא יקרא בתורה אלא בנביא בלבד ומברך על קריאתו, יהא כבוד התורה וכבוד נביא שווים, לכן צריך שיקרא בתורה תחילה ואחר כך בנביא, ובזה רואים הציבור שגדולה תורה מנביא.

מצוה להדר לקרוא ההפטרה מתוך ספר הכתוב בכתב יד ובקדושה על קלף, ואפילו

אם הוא רק ליקוט הפטרות של שבתות השנה ואינו ספר נביא שלם. ואם אין שם ספר כזה, עדיף לקרוא ההפטרה מספר נביא שלם בדפוס, מאשר לקרותה בחומשים הנדפסים.

דכל אחד מהציבור צריך לקרוא את ההפטרה בפיו ולא לסמוך על המפסיר, חוץ מהברכות שצריך לשומעם מהמפסיר ולענות אמן. וצריכים הציבור לקרוא בלחש ולא בקול רם. ואם הציבור מרימים את קולם בהפטרה, ידפוק השליח ציבור דפיקה קלה על התיבה כדי שימיכו את קולם ויקראו בלחש.

יש אנשים שעולים למפסיר וקוראים ההפטרה למנוחת הוריהם ומדלגים הציין על תיבות ובלועים האותיות, ושגיאות מי יבין, ואף על פי שעל ידי הקדיש וההפטרה ניצולים ההורים מדין גיהנם, וזוהו נתפשט המנהג לומר קדיש ולהפסיר בנביא בשבת שלפני יום הפטירה, אבל הדבר ברור שכל זה טוב ומועיל כשאומרים אות באות תיבה בתיבה, אבל אלו הבולעים אותיות או מדלגים תיבות גורמים נג'ע במקום עניג, והעדר טוב ממצאות הרע, וקרוב להיות שמברכים ברכות לבטלה, וגם הקהל אינם יוצאים ידי חובתם, ויותר טוב היה שהמעות שקונים בהם ההפטרה יתנום לעניים תלמידי חכמים ובני אדם מהוגנים, ויהיה נחת רוח לאביהם ואמם.

אין למפסיר לתת את קריאת ההפטרה לשליח ציבור, אלא המפסיר עצמו צריך לקרוא את ההפטרה. וכן אין המפסיר רשאי לתת לשליח ציבור לברך את ברכות ההפטרה

ולקרו את ההפטרה, אלא המפסיר עצמו צריך לברך את ברכות ההפטרה ולקרו את ההפטרה.

E כשיש רק כהן אחד בבית הכנסת, ורוצה לעלות בשבת גם לעליית כהן וגם לעליית מפסיר מפני שיש לו אזכרה, לכתחילה אין לעשות כן, אבל בדיעבד שכבר קנה את העליות ויש לו צער אם לא יעלה למפסיר - מותר להעלותו לעליית כהן וגם לעליית מפסיר, ואין צורך להחמיר להוציא מחוץ לבית הכנסת ולהעלות ישראל במקום כהן.

E הנוהגים לומר לאחר סיום ההפטרה פסוק "גואלינו ה' צבאות שמו" וכו', אין צורך למנוע מהם פסוק זה, שאין זה נחשב הפסק, והוא פסוק הבא לסיים בכי טוב.

E העולה מפסיר צריך לענות אמן אחר ברכת "מקדש השבת" שבסוף ברכות ההפטרה. והעושה כן הרי זה חכם ומשובח, וכן ראוי לנהוג ולהנהיג.

E מותר להניח ספר ההפטרות בארון הקודש ליד ספרי התורה, אבל אין להשתמש ברימוני ספרי התורה להניחם בראש ספר ההפטרות, אלא יש לעשות רימונים מיוחדים לספר ההפטרות.

E פשוט המנהג להחזיר את הספר תורה לארון הקודש לאחר הקריאה כשהוא פתוח, בין בשני וחמישי בין בשבתות וימים טובים, ואין לשנות מן המנהג, ונהרא נהרא ופשטיה.

(השבת והלכותיה)

052-7118374

בס"ד

באחד באדר
משמיעין על השקלים:

זכור למחצית השקל

"לכפר על נפשתיכם"

מון פוסק הדור הראשלי"צ
רבינו עובדיה יוסף זצ"ל
פסק כי את הכסף של זכר
למחצית השקל
יש להעביר
לישיבות קדושות בלבד.
אשרי הזוכה לתרום
למפעל התורה והחסד
הגדול של מוסדותינו
**ובשכר זה תזכו
לישועות וחסדים גלויים.**

25 ₪ לנפש

את הכסף ניתן להעביר באשראי בטלפון: 03-5591756 | בעמדות נדרים פלוס ברחבי הארץ בהעברה בנקאית לחשבון הישיבה בנק פועלים סניף 758 מספר חשבון 607377 ע"ש יגל יעקב חולון ניתן לשלוח סמס למספר 055-6686613 ונציג מוסדותינו יחזור אליכם טלפונית או במשרד הישיבה רחוב מפרץ שלמה 100 חולון

עלון זה מוקדש לעילוי נשמתו הטהורה של עיר וקדיש שקדשוהו שמים כמלאך ה' וכבעל כנפים, רכב ישראל ושר הפרשים, כאחד התרשישים, ממשפחת רם מגזע ומן השרשים, הוד והדר, בקדש נאדר, עמוד צלותהון דישראל, אלוף ומגדיאל, קדוש יעקב ארי במסתרים, עובד ה' בתכלית בכל איברים, מדקדק בהנהגותיו כמלאכים טהורים, ותפילותיו וברכותיו מבקיעות שערים, פניו מאירים, ציס"ע אבינו רוענו חיות נפשנו

כ"ק מרן רבינו הקוה"ט רבי יעקב ישכר בער רחוביים זצוקלל"ה
בן הרה"ק רבי חיים מרדכי מנדבורנה זיע"א

לעילוי נשמת
שמעיה כוסיוף
בן יעל
ת.נ.צ.ב.ה.

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילות המוסדות גם דרך "נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון | טלפון: 03-5591756 | פקס: 03-5584485

לעילוי נשמת
שמואל בביוף
בן בלור
ת.נ.צ.ב.ה.

